

Ärtornas lov

E. Norlander.

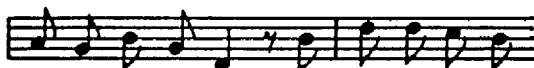
Moderato.

1. De svensk - gu - la är - tor - na

skän - ker jag mitt pris, de å - ro al - ta rik - ti - ga

svenskarsmångoch spis. Må - hän - da me - lo -

din ej den rät - ta rá - kat bli, ty

är - tor - na de ha - va sin e - gen me - lo - di.

2. Till ärtornas stora och rika gloria, kan räknas att de tillhöra vår historia. Vål för att konung Erik var litet lalala, men synd i alla fall på de rara ärtorna.

3. Prinsessan på ärten var ock nå't kungligt med, därtill var hon den första som utav ärtor led. Förövrigt är legenden ett manande slags bud — att ska man tåla ärtor, ska man ha duktig hud.

4. Två munkar de gingo till Rom, allt för sin tro, och skulle, enligt sägen, ha ärtor i sin sko. Den ene led av ärtorna hemska kval, man ~~sk'~~ — den andre, mera slug, han lät — koka ärtorna.

5. Men ärtor ska kokas i mycket stort parti, så det till fredag, lördag kan något över bli. Och kokas mycket sakt och alltså utan fjäsk, men framförallt med kärlek och lagom saltat fläsk.

6. Ja, ärtan jag prisar och den jag sjunger till, den gula som den gröna, den senare med sill... Och när jag efter medgång och motgång kolar av, sätt inga rosor, nej, sätt en ärta på min grav!